

og hun mælede ikke et Ord. Mekanisk tog hun sit Lommetørklæde frem af Muffen og strøg sig over Læberne med en Bevægelse, der mindede om den, hvormed en blodtørstig Panter slikker sig om Munden.

Hvor er hun i Grunden pragtfuld! — tænkte han og blev igen lidt usikker.

Efter nogle Øjeblikkes Forløb rejste hun sig og gik mod Døren. Men paa Vejen derhen standsede hun foran ham og gav ham med flad Haand et forsvareligt Slag under Øret.

»Der har du den, min Dreng!« sagde hun og stormede afsted med en falsk Latter.

I det første Øjebliks Forbitrelse havde Karsten From nær lagt Haand paa hende. Men da hun var borte, lo ogsaa han. For han var nu ganske sikker paa, at han endelig var bleven hende kvit. »Efter den *sortie* kommer hun sgu ikke igen,« sagde han til sig selv. Og som befriede Fugle stormede hans Tanker tilbage til Jytte Abildgaard.

Men de vendte modløse hjem. Og da han foran Spejlet undersøgte sin Kind, hvor der sad tydelige Mærker efter fire Fingre, blussede hans Raseri op igen, og han svor paa, at han for Fremtiden vilde hente sine Fruentimmer fra Gaden.